

POSTANOWIENIE

Dnia 18 stycznia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Zawada

w sprawie z wniosku J. Z.

przy uczestnictwie K. B., B. H. G., D. L., H. M., S. O., H. O., I. P., J. P., J. P., R. S.,
K. S., A. T. S., C. S., J. S., S. S., T. S. i Z. S.

o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości rolnej przez posiadacza
samoistnego,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 18 stycznia 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki postępowania A. T. S.

od postanowienia Sądu Okręgowego w R.

z dnia 18 sierpnia 2015 r., sygn. akt IV Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Według art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten pozostaje w zgodzie z zaleceniami Rady Europy, dopuszczającymi wprowadzanie środków ograniczających dostęp do sądu najwyższego szczebla.

Uczestniczka postępowania A. T. S. zarzuciła zaskarżonemu postanowieniu Sądu Okręgowego z dnia 18 sierpnia 2015 r. naruszenie art. 45 Konstytucji, art. 1 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 26 października 1971 r. o uregulowaniu własności

gospodarstw rolnych (Dz.U.1971.27.250 ze zm.) oraz art. 162, 227, 236, 286, 321 § 1, art. 328 § 2 i art. 378 § 1 k.p.c.

Wniosek o przyjęcie do rozpoznania wniesionej skargi kasacyjnej uzasadniła jej oczywistą zasadnością ze względu na wewnętrzną sprzeczność uzasadnienia zaskarżonego postanowienia, nierozpoznanie istoty sprawy oraz błędy i braki w zakresie ustaleń faktycznych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W art. 398⁹ §1 pkt 4 k.p.c. uzależniającym przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania od jej oczywistej zasadności chodzi o łatwo dostrzegalne, mogące mieć istotny wpływ na wynik sprawy uchybienia przepisom prawa. Według utrwalonej linii orzecznictwa Sądu Najwyższego, skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. tylko wtedy, gdy wskazana w niej wadliwość zaskarżonego orzeczenia jest dostrzegalna bez potrzeby dokonywania głębszej analizy (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 2011 r., I PK 237/10, 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, 24 lutego 2012 r., V CSK 225/11, 13 kwietnia 2016 r., V CSK 622/15). Przytoczone w skardze kasacyjnej okoliczności powinny jednoznacznie wskazywać na to, że w zasadniczym postępowaniu skarga kasacyjna zostanie rozstrzygnięta na korzyść strony, która ją wniosła.

W sprawie nie ma podstaw do stwierdzenia takiego naruszenia powołanych w skardze kasacyjnej uczestniczki postępowania przepisów prawnych.

Według utrwalonej linii orzecznictwa, naruszenie przez sąd drugiej instancji art. 328 § 2 w związku z art. 391 § 1 k.p.c. może stanowić podstawę skargi kasacyjnej tylko wtedy, gdy uchybienia wymaganiom stawianym uzasadnieniu sądu drugiej instancji są tego rodzaju, że uniemożliwiają przeprowadzenie kontroli kasacyjnej. Uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia, do którego art. 328 § 2 w związku z art. 391 § 1 k.p.c. miał zastosowanie na podstawie odesłania przewidzianego w art. 13 § 2 k.p.c., nie można niewątpliwie postawić takiego zarzutu.

Podobnie według utrwalonej linii orzecznictwa do nierozpoznania istoty sprawy przez sąd dochodzi w razie zaniechania zbadania przez sąd materialnej przesłanki żądania powoda lub wnioskodawcy, przy czym nie zawsze

rozstrzygnięcie o żądaniu pozwu lub wniosku bez tak rozumianego rozpoznania istoty sprawy może być uznane za orzeczenie wadliwe - przykładem może być wyrok oddalający powództwo ze względu na zasadne podniesienie zarzutu przedawnienia dochodzonego roszczenia lub orzeczenie oddalające żądanie pozwu lub wniosku ze względu na brak interesu prawnego wymaganego do uwzględnienia tego żądania (por. z obszernego orzecznictwa dotyczącego problemu nierozpoznania istoty sprawy np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 2013 r., II PZ 27/13, 10 września 2015 r., II CZ 52/15, 8 września 2016 r., II CZ 96/16 i 18 listopada 2016 r., I CZ 86/16). W sprawie nie może być mowy o naruszeniu prawa z powodu bezzasadnego, właściwie rozumianego nierozpoznania istoty sprawy.

Z kolei zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c., mającym zastosowanie także w postępowaniu nieprocesowym (art. 13 § 2 k.p.c.), podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów.

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.